

Dato 11.10.13	Elevkode C622	Kjønn: jente gutt	Det første språket du lærte: norsk annet
------------------	------------------	----------------------	---

Flukten til Tyrkia:

Hei, jeg er en jente fra Syria. Jeg heter Malaysia. Jeg er 11 år gammel. Jeg ble født i Syria i hovedstaden Damaskus. Jeg går ikke på skole, men mamma har hørt meg mye hjemme. Jeg har mange venner, men bestevennen min er Kalja. Jeg har ingen søsken.

Nå er det krig i Syria, og jeg og foreldrene mine har måttet flykte fra landet vårt. Syria ligger i Midtøsten. Det er ca. 22198110 innbyggere her i Syria. Hovedstaden er Damaskus. Jeg har hørt mye om krigen i det siste. Den startet våren 2011 med at en del mennesker ville at presidenten vår Basahr al-assad skulle gå av. Familien hans har styrt landet i 48 år nå.

Det har vært mye skyting i Syria.
Jeg synes at krigen er veldig skummel,
fordi at jeg liker ikke å se døde og
skadde mennesker. Krigen utviklet seg
til en borgerkrig i 2012. Jeg har
hørt at det er omtrent 6,25 millioner
flyktninger i landet. Det er mange
mennesker som har flyktet til naboland
som Tyrkia, Libanon, Jordan og Irak.
Jeg har også hørt at 30% av
befolkningen har drøtt fra hjemmene
sine. Det er også noen som flykter
innenfor Syria sine grenser.
Det er mange som blir satt i
fengsler, og der blir de torturert.
Det er mye skyting i grensgeområdene
her i Syria.
Libanon og Tyrkia har blitt preget
av krigen.

En gang hvor jeg og foreldrene mine gjemte oss inne i huset vårt kom det soldater inn. De bruet oss med å dra. Det var veldig skummelt synes jeg. Vi skrytet oss å pakke tingene våre for så å komme oss av gårde. Siden da har jeg ikke sett huset vårt.

Vi hadde reist i over et døgn nå. Nå var det tid for å sove. Mens vi prøvde å finne et trygt sted, var det da det skjedde. Pappa løp bortover veien, og da, da ble han skutt. Jeg så han falle ned på bakken, stiv og hjelpeløs. Jeg og mamma styrtet i gråt, løp bort til pappa. Mamma skjekket om det var liv i han, hun skalt, var redd og hun gråt utrolig.

mye. Det gjorde jeg også. Jeg hadde aldri opplevd noe som dette før.

All håp var ute, pappa var død, og vi fikk aldri se han igjen. Mamma lot han ligge, og vi måtte flykte videre.

Neste dag hadde kommet, og vi hadde fortsatt ikke sovet. To døgn hadde gått.

Jeg hørte fortsatt skyting fra menneskene rundt meg.

Jeg hadde ikke glemt hva som skjedde i går kveld. Jeg husket alle de gode minnene jeg hadde med pappa. Jeg synes at det var utrolig trist at pappa var død.

Mamma og jeg hadde ikke snakket særlig mye etter at pappa døde. Ingen i familien min, unntatt mamma og jeg, visste om det med pappa.

De siste dagene har jeg begynt å lure på om Hatja, eller noen i hennes familien hennes var døde. Det var trist å tenke på døde og skadde mennesker.

Plutselig sa mamma: - Du Malaysia?

- Ja, sa jeg stille.

- Jeg har tenkt litt, og lure på om du har lyst til å flytte til Tyrkia, også videre til et annet land?

Jeg utbrøt: Men mamma, jeg kan jo ikke tenke på det nå! Hva med pappa?

Jeg styrket i gråt. Mamma holdt
munt meg, og gråt hun også.

Jeg spurte mamma om vi ikke kunne
finne en plass å sove i natt.
Hun svarte at det skal de.

Det var blitt kveld. Mamma og jeg
skulle legge oss for å sove.
Mamma sa at vi i morgen skulle
flykte helt til Tyrkia i morgen.
Hun sa at det ikke var langt
igjen nå.

Vi sovnet, og det var veldig deilig å
få sove.

Neste morgen var her. Vi hadde en lang dag foran oss.

Det var ikke lenge før vi dro.

Vi pakket sakene våre, også dro vi.

Jeg hørte ikke så mye skyting lenger, fordi at nå hadde vi dratt så langt.

Det hadde gått ca. 10 timer siden vi flyktet. Det var bare 10 meter igjen til vi var i Tyrkia.

Litt inne i Tyrkia var flyktingleiren.

Jeg gledet meg. Jeg håpet at jeg da kunne få mat og vann.

Jeg håpet at jeg og mamma en dag kunne flykte tilbake til Syria når det ble fred.

Dette var min historie / fortelling om

flukten min.

Mamma og jeg har det bra her i
Tyrkia, og snart skulle vi flykte til
Spania.

Det gledet jeg meg til.